

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 98.

Femte Session.

66de Møde.

Løvedagen den 11te Februar.

(Forts.)

Jusitsministeren (forts.): Det vil heraf sees, at Forskjellen ikke er meget betydelig; men paa mange Steder sættes ved almindelig Anordning af Huusbonden en Person til at befale over Tyendet, der paa en Maade kan betragtes som den egentlige eller nærmeste Huusbond for Tyendet, og jeg har derfor meent, at der ikke var Anledning til i dette specielle Tilfælde at skjelne mellem, om Fornærmelsen i Gjerning er viist mod Huusbonden selv og de til hans Familie hørende Personer, eller mod den, der er sat til at befale over Tyendet. — Med Hensyn til Nr. 5 har Udvalget foreslaaet, at Huusbonden skulde have Ret til at affædige sit Tyende, naar det „nægter at adlyde Huusbonden“, istedetfor „at Udcastet har: „nægter Lydighed imod Huusbonden“. Jeg, for mit Vedkommende, formaaer ikke at indsee, at der imellem disse tvende Udtryk er den allermindste Forskjel. Det er ganske rigtigt, at jeg ikke har meent, at enhver Handling, der opløser sig i en Ulydighed, skulde medføre en Ret for Huusbonden til at affædige Tyendet, men det har jeg ogsaa troet var noksom betegnet ved det af mig brugte Udtryk: „nægter Lydighed“. Jeg kan altsaa, for mit Vedkommende, ikke finde tilstrækkelig Grund til dette Endringsforslag; men da Udtrykkene, efter min Mening, betegne netop det Selvsamme, er det mig forsaavidt ligegyldigt, om Endringsforslaget vedtages eller ikke. Den Forskjel, der er imellem Udvalgets Forslag til Nr. 6 og Udcastet, bestaaer deri, at, naar Tyendet har forført Huset's Børn til slette Handlinger, skulde det efter Udvalgets Forslag berettig-

Huusbonden til at affædige Tyendet, selv om Forseelsen var begaaet af Tyendet, i hvilken somhelst Tjeneste, for nok saa lang Tid siden, hvorimod jeg i det Hele taget i § 46 har holdt mig til, at saavel denne Forseelse som andre, naar det ikke er saadanne grove Forseelser, som omhandles i Nr. 1, ikke skulde komme i Betragtning, naar de vare begaaede tidligere end i den seneste Tjeneste, idet jeg har tænkt mig, at slike Forseelser, som vare begaaede flere Aar tilbage, ikke burde have en saadan vedvarende Virkning. Imidlertid skal jeg, paa Sagens nærværende Stadium gjøre opmærksom paa, at det, som er foreslaaet af Udvalget, er overensstemmende med det, som, saavidt jeg veed, blev vedtaget igaar med Hensyn til § 16, hvor der var Spørgsmaal om, i hvilket Tilfælde Huusbonden ikke behøvede at modtage Tyendet; der omtales nemlig den samme Forseelse, og der blev da ligeledes vedtaget Udtryk, som betegne, at Forseelsen skulde have denne Virkning, ikke alene, naar den var begaaet i den seneste Tjeneste, men ogsaa i en tidligere. Da jeg var forhindret fra at være tilstede igaar, fik jeg ikke da Leilighed til at gjøre de Bemærkninger, som jeg nu har tilladt mig at fremsøre. — Efter Nr. 9 i Udcastets § 46 skulde Huusbonden have Ret til at bortpise Tyendet, naar det har viist en særdeles stor eller gjentagen Uforsigtighed med Lys eller Ild, eller ved sin Skjodesløshed endog har foraarsaget Brand, og der er i Udcastet tilføjet: „eller i sin seneste Tjeneste har forseet sig saaledes“. Efter Udvalgets Mening skal den sidste Bestemmelse falde bort, saaledes, at en slig Forseelse, begaaet i en tidligere Tjeneste, ikke skulde komme i Betragtning. Dette er overensstemmende med hvad der blev vedtaget igaar efter Ud-